

vendes loven på vaccinationsskader, for hvilke de første sikre symptomer er påvist før lovens ikrafttræden, såfremt de anmeldes til direktoratet for ulykkesforsikringen senest ét år efter lovens ikrafttræden.

Om baggrunden for lovforslagets fremsættelse skal anføres følgende fra bemærkningerne:

„Efter at der i foråret 1966 var blevet gennemført en landsomfattende poliovaccination, blev der i nogle tilfælde konstateret akut polio, hvis fremkomst blev sat i forbindelse med vaccinationen. På grundlag af en redegørelse fra et sagkyndigt udvalg afgav sundhedsstyrelsen en erklæring til indenrigsministeriet om, at der i 8 tilfælde måtte antages at være forekommet akut polio i sandsynlig årsagsammenhæng med vaccinationen. Der blev herefter med tilslutning fra folketingets finansudvalg tillagt de 8 polioramte personer invaliditetserstatning.

Efter afslutningen af sagen om erstatning til de 8 polioramte personer, blev der i ca. 20 tilfælde over for indenrigsministeriet rejst krav om erstatning for vaccinationsskader ikke blot i forbindelse med poliovaccinationer, men også i forbindelse med difteri-, koppe- og kighostevaccinationer.

På denne baggrund nedsatte indenrigsministeriet den 24. november 1969 et udvalg med den opgave at overveje, om den af indenrigsministeriet efter poliovaccinationerne i 1966 indledte praksis med hensyn til erstatning for vaccinationsskader burde fortsættes, eller om der burde fastsættes lovregler om erstatning fra statskassen for skader forvoldt ved vaccination.

Udvalget har i februar 1971 afgivet en betænkning, betænkning nr. 609 vedrørende erstatning for vaccinationsskader. Udvalget anbefaler, at staten ved lov forpligter sig til at yde erstatning for skader, som med rimelig sandsynlighed kan antages at være forårsaget af vaccination mod smitsomme sygdomme, der foretages i offentlig interesse. Det i betænkningen indeholdte lovudkast danner i alt væsentlig grundlag for nærværende lovforslag.“

Ved lovforslagets fremsættelse redegjorde indenrigsministeren for, i hvilket omfang bestemmelserne i § 1 afviger fra dansk rets almindelige erstatningsretlige system. Disse afvigelser er følgende:

1. Den almindelige ansvarsbetingelse, hvorefter en skadevolder normalt kun kan gøres ansvarlig, hvis der er noget at bebrejde ham, f. eks. derved at han har gjort en fejl eller der foreligger forsømmelse, fraviges, idet også hændelige skader efter vaccination falder ind under ordningen.
2. Medens almindelige erstatningsretlige regler ville føre til, at staten alene ville hæfte for skader forårsaget af personer, som stod i et underordningsforhold til staten som arbejdsgiver, indebærer